

но, чи смы слѣжителы Христови. И тогава Христовите истинны и наставленіа ще да напъзнаватъ всичката наша душа: тѣ ще да бѣждатъ въ умътъ ни и въ сърдцето ни, въ паметъта ни и въ въображеніата ни; тѣ ще да бѣдатъ въредъ ѹ насъ, съ една рѣчь, когато погѣдвами, и когато смы въ домътъ си, и когато смы на пѣтъ, и когато идимъ въ нѣкоѣ людскѣ кѣщи; и когато сѣдимъ при хора; и когато вѣрвимъ съ тѣхъ: и когато смы самы; и когато лагами, и когато ставами.

„Това слово е вѣрно и за всяко възприеманье достойно, говори св. Апост. Понеже за това са трѣдимъ и ѹкореніа тѣримъ; защото имамъ надѣжда на Бога живого.“ (Тим. 4, 9-10.)

Мысля, чи не ще бы да бѣди за срамъ на насъ смиренитѣ: като ще си припомнимъ отъ кой стѣпнь на мірското поприще смы были възведени въ свѣщенническіа стѣпнь.—Както и самы си са знайми, чи єдни смы отъ орачаскитѣ ратаи, и єдни отъ тѣрговскитѣ слѣгы, и єдни отъ задлъжнелы селски бирници, и єдни отъ благородни чорбажійски фаміліи, и єдни отъ свѣщеннически сынове, и єдни отъ испаднали тѣрговцы, и єдни отъ беглѣкчи, и єдни отъ черно-морски вѣчкижѣи, и єдни отъ кіражѣи, и єдни,—но тѣвѣрда малко отъ ѹчителѣ изъ книжното ѹченіе и отъ кѣриціте изъ Черковното пѣснопѣніе.

Но, чи смы изъ толкова различни вида отъ мірските званіа—това ни є порока на Свѣщенничеството ни. То, все смы Христови слѣжителы. Все смы Христово избранье отъ міръ,—по онзи образъ, по който Є избралъ вѣрховните свои свѣти ѹченицы и Апостоли.—За което и Самичакъ говори,